

ซึ่งโครงการได้รับความเห็นชอบในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดให้มีการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม และมาตรการติดตามตรวจสอบคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยตลอดอายุประทานบัตร ในครั้งนี้ได้ดำเนินการ ในวันที่ 21-22 พฤศจิกายน 2567 ได้ดำเนินการตรวจวัด ฝุ่นละออง ระดับเสียง และระดับความสั่นสะเทือนจากการระเบิดหิน ที่จุดตรวจวัดที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมได้แก่ ที่ วัดเบญจคีรี , โรงเรียนบ้านหนองใหญ่ และ บ้านบ่อวงค์ (ปัจจุบัน ได้ย้ายจุดตรวจวัดออกไปใกล้กับจุดตรวจวัดเดิม เป็นระยะทางประมาณ 20 เมตร เนื่องจากตำแหน่งบ้านเดิม มีการขายที่ดินให้กับประทานบัตรที่ 32426/16409 ร่วมแผนผังโครงการทำเหมืองเดียวกับประทานบัตรที่ 32427/16410 เพื่อทำทางเข้าออกให้กับประทานบัตร ของโรงโม่หินดังกล่าว ดังภาพที่ 2) จัดส่งรายงานผลการปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม ฉบับเดือน กรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2567

4 แผนผังโครงการทำเหมืองโดยสังเขป

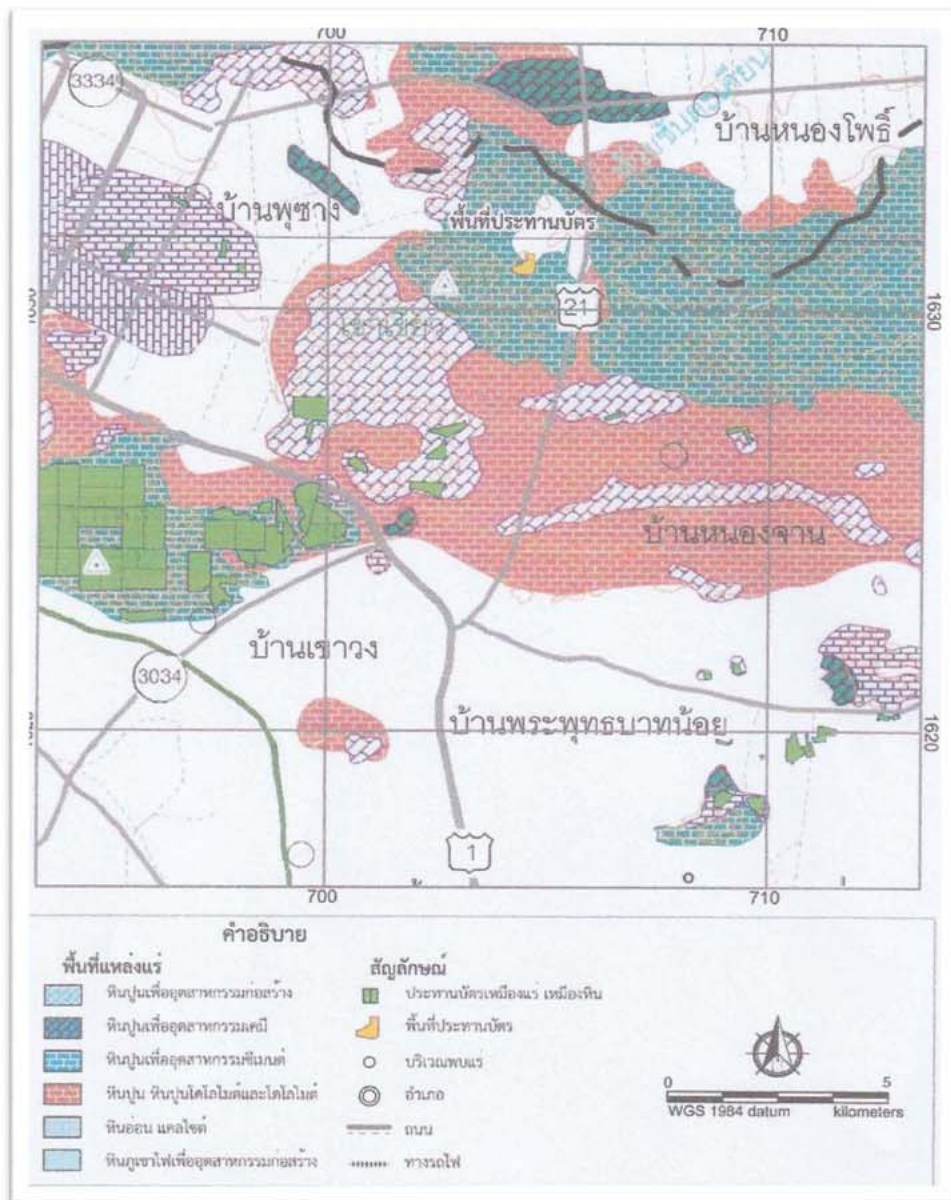
ธรณีวิทยาแหล่งแร่ของพื้นที่โครงการ ประทานบัตรที่ 32426/16409

หินที่พบในพื้นที่ประทานบัตรเป็นหินปูนแบบชั้นบางถึงชั้นหนา (Thin to Massive limestone) และเป็นหินปูนเนื้อละเอียด เนื้อหินสดีมีสีเทา จัดให้อยู่ในหมวดหินเขาขาด (Kho Khad formation) มีอายุอยู่ในช่วงตอนกลางยุคเพอร์เมียน (Middle Permian) แสดงลักษณะเป็นชั้นมีความหนาปานกลางถึงชั้นหนาโดยมีความหนาแต่ละชั้นประมาณ 20-150 เซนติเมตร จนถึงมวลหนา ลักษณะของเนื้อหินปูนส่วนใหญ่เป็นชนิดเนื้อละเอียด (Micrite) ถือเป็นชนิด (grainstone) และมีลักษณะ packstone เป็นส่วนน้อย บางส่วนเป็นหินปูนตกผลึกใหม่ (Recrystallise limestone) โดยพบเฉพาะในบริเวณที่เนื้อหินมีการผูกพันน้อย

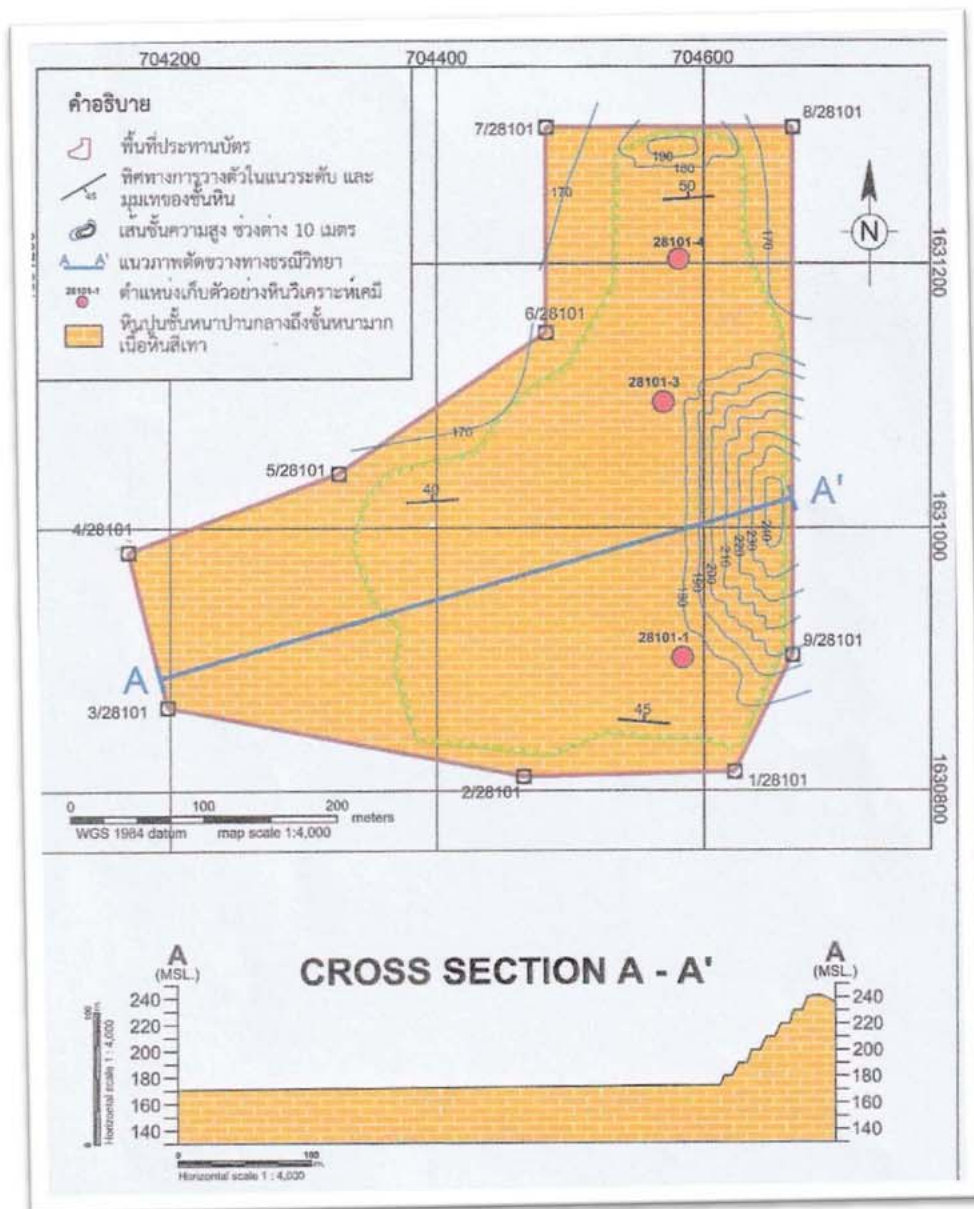
ปัจจุบันมีการทำเหมืองลึกลงไปจนถึงที่ระดับความสูง 160 เมตร (รทก.) ซึ่งเป็นระดับความลึกสูงสุดที่ได้ออกแบบแผนผังการทำเหมืองไว้ เนื่องจากลักษณะการวางตัวในทิศตะวันออก-ตะวันตก และมุมเอียงเทของชั้นหินไปทางทิศเหนือ ประมาณ 40-50 องศา โดยพบชั้นหินปูนชั้นบางสลับชั้นหนาตั้งแต่ตอนใต้สุดของประทานบัตรจนถึงชั้นที่อ่อนกว่าซึ่งอยู่ทางทิศเหนือสุดของพื้นที่ประทานบัตร แสดงว่าชั้นหินปูนมีความต่อเนื่องดี ไม่มีหินชนิดอื่นมาแทรกสลับ และมีความต่อเนื่องลึกลงไปจากระดับบ่อเหมืองแร่ต่ำสุดในปัจจุบัน จึงคำนวณที่ระดับความลึกลงไปอีก 30 เมตร หรือที่ระดับความสูง 130 เมตร (รทก.)

ธรณีวิทยาโครงสร้างของพื้นที่โครงการ ประทานบัตรที่ 32426/16409

บริเวณพื้นที่ประทานบัตรมีลักษณะเป็นภูเขาหินปูนซึ่งวางตัวต่อเนื่องกันเป็นแนวเทือกเขา โดยการวางตัวของชั้นหินโดยทั่วไปอยู่ในทิศทางเกือบตะวันออก-ตะวันตก มีมุมเอียงเทประมาณ 40-50 องศาไปทางทิศเหนือ พบรอยแตกโดยทั่วไปในชั้นหินและมีสายแร่แคลไซต์เข้ามาเติมเป็นบางส่วน ไม่พบแนวรอยเลื่อนที่ชัดเจนในพื้นที่

ภาพที่ 1 แผนที่แสดงพื้นที่ศักยภาพแร่ในบริเวณพื้นที่ประทุนบตรและใกล้เคียงจากแผนที่ทรัพยากรแร่
มาตราส่วน 1:250,000 ระวัง ND 47-8 ของกรมทรัพยากรธรณี พ.ศ.2544

จากการวิเคราะห์ทางเคมีของหินปูน ในพื้นที่ประทานบัตร ส่วนใหญ่ มีค่า CaO มากกว่า ร้อยละ 48 ซึ่งเป็นเกณฑ์ขั้นต่ำที่โรงงานสามารถนำมาใช้ได้ สำหรับหินปูนที่มีคุณภาพปานกลาง (ร้อยละ 43.79) ซึ่งมีค่าอยู่เป็นส่วนใหญ่ นำมาบดผสมในกรรมวิธีการผลิตซึ่งทางผู้ประกอบการสามารถนำไปใช้ในอุตสาหกรรมปูนขาวได้ ทั้งหมดตามวัตถุประสงค์ สรุปได้ว่าหินปูนในแหล่งนี้เป็นหินปูนที่มีคุณภาพเหมาะสมสำหรับทำปูนขาว

ปริมาณสำรองทางธรณีวิทยาหินอุตสาหกรรมชนิดหินปูนเพื่อทำปูนขาวทั้งแหล่ง ประมาณ 19,159,403 เมตริกตัน ปริมาณของการนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงจะขึ้นอยู่กับการวางแผนการผลิตในหน้าเหมือง ดังนั้น จึงใช้ประมาณการมูลค่าปริมาณสำรองแร่ทางธรณีวิทยาในแปลงประทานบัตรที่ 28101/15413 รวม 4,789,850,650 บาท หรือประมาณ 4,789.85 ล้านบาทและรัฐจะได้ค่าภาคหลวงทั้งสิ้น 191,594,026 บาท หรือประมาณ 191.59 ล้านบาท

ปริมาณสำรองแร่ที่สามารถทำเหมืองได้ มีเนื้อที่ทำเหมืองหลังจากกันเขตพื้นที่การทำเหมืองแล้ว ประมาณ 136,933 ตารางเมตร หรือประมาณ 85 ไร่ 2 งาน 33 ตารางวา จะมีกำลังการผลิตปีละ 1,080,000 เมตริกตันต่อปี สามารถประเมินปริมาณสำรองแร่ที่ทำเหมืองได้ตลอดอายุประทานบัตรได้ 8,027,900 เมตริกตัน (อายุประทานบัตรเริ่ม 16 ตุลาคม 2543 ถึง 15 ตุลาคม 2568) ทำเหมืองที่ระดับความสูง 170 เมตร ถึง 130 เมตร จากระดับน้ำทะเลปานกลาง โดยพื้นที่ทำเหมืองจะกั้นปริมาณหินที่ต้องทิ้งไว้เป็นชั้นบันไดและแนวเขตห้ามทำเหมืองในระยะ 10 เมตร จากขอบเขตประทานบัตร โดยมีปริมาณสำรองดังนี้

- ระดับความสูง 170 เมตร พื้นที่หน้าตัด 105,224 ตารางเมตร ระดับความสูง 160 เมตร พื้นที่หน้าตัด 105,224 ตารางเมตร คิดเป็นปริมาณแร่ 1,052,240 ลูกบาศก์เมตร
- ระดับความสูง 160 เมตร พื้นที่หน้าตัด 87,182 ตารางเมตร ระดับความสูง 150 เมตร พื้นที่หน้าตัด 87,182 ตารางเมตร คิดเป็นปริมาณแร่ 871,820 ลูกบาศก์เมตร
- ระดับความสูง 150 เมตร พื้นที่หน้าตัด 70,697 ตารางเมตร ระดับความสูง 140 เมตร พื้นที่หน้าตัด 70,67 ตารางเมตร คิดเป็นปริมาณแร่ 706,760 ลูกบาศก์เมตร
- ระดับความสูง 140 เมตร พื้นที่หน้าตัด 45,680 ตารางเมตร ระดับความสูง 130 เมตร พื้นที่หน้าตัด 45,680 ตารางเมตร คิดเป็นปริมาณแร่ 456,800 ลูกบาศก์เมตร

ปริมาณสำรองแร่หินปูนที่สามารถทำเหมืองได้ 3,087,620 ลูกบาศก์เมตร คิดที่ความหนาแน่นของหินปูน 2.6 เมตริกตัน/ลูกบาศก์เมตร รวมปริมาณสำรองแร่ที่สามารถทำเหมืองได้ เท่ากับ 8,027,900 เมตริกตัน

4.1 การวางแผนและการออกแบบการทำเหมือง

จากลักษณะทางธรณีวิทยาแหล่งแร่ เห็นได้ว่าแหล่งแร่มีลักษณะเป็นที่ราบเชิงเขา ดังนั้นจึงออกแบบการทำเหมืองเป็นแบบเหมืองเปิด โดยวิธีเหมืองหาบ ในส่วนที่เป็นเชิงเขาหรือเส้นทางลำเลียงแร่ จะต้องมีความลาดชันและออกแบบความลาดเอียงของถนนประมาณ 1:10 ส่วนการผลิตแร่หินอุตสาหกรรมใช้การเจาะระเบิด โดยมีการผลิตรวมในอัตราการผลิตประมาณ 1,080,000 เมตริกตัน/ปี

โดยการทำเหมืองจะเริ่มเปิดการทำเหมืองต่อเนื่องจากหน้างานที่มีอยู่ซึ่งอยู่ระดับ 170 เมตรจากระดับน้ำทะเลปานกลาง จะทำเหมืองลดหลั่นมาที่ระดับความสูงประมาณ 130 เมตร จากระดับน้ำทะเล เดินหน้าเหมืองไปตามแนวทิศลูกศรชี้ บริเวณเครื่องหมาย “ห” แล้ว ซึ่งควบคุมความลาดชันสุดท้ายของหน้าเหมืองไม่เกิน 45 องศา

4.2 ขั้นตอนการผลิตแร่

ในขั้นตอนการผลิตแร่ ใช้เครื่องเจาะดินตะขาบ ขนาดดอกเจาะ 3.0 นิ้ว แล้วระเบิดด้วย แอนโฟและอิมัลชัน กรณีที่มีหินก้อนโตจะใช้เครื่องกระแทก Hydraulic breaker เพื่อย่อยหิน ให้มีขนาดเล็กลงตามความต้องการ จากนั้นจะใช้รถดักเอาแร่ใส่รถบรรทุกเทท้าย ขนส่งแร่ไปยังโรงแต่งแร่ เพื่อบดย่อยให้ได้ขนาดที่ตลาดต้องการ ซึ่งโรงแต่งแร่ตั้งอยู่นอกเขตประทานบัตร ซึ่งการขนส่งแร่ออกนอกเขตเหมืองแร่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบของทางราชการทุกครั้งอย่างเคร่งครัด สำหรับเศษหินบางส่วน จะใช้สำหรับซ่อมแซมเส้นทางลำเลียง ปริมาณแร่หินอุตสาหกรรม ชนิดหินปูนเพื่อทำปูนขาว ที่เกิดจากการทำเหมือง

4.3 วิธีการและเก็บวัตถุระเบิด

ในการผลิตแร่ใช้รถเจาะไฮดรอลิก ซึ่งมีขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางดอกเจาะประมาณ 3.0 นิ้ว ทำการเจาะระเบิดโดยการวางลักษณะรูเจาะเอียงในแนวตั้งโดยมีความเอียงของรูเจาะประมาณ 80°-90° เพื่อควบคุมทิศทางและความแรงของหินปลิว วัตถุระเบิดที่ใช้เป็นแบบแอมโมเนีย ไนเตรตผสมกับน้ำมันดีเซล (AN-FO) ในอัตราส่วน 94:6 และใช้วัตถุระเบิดแรงสูง (High Explosive) ประเภท Dynamite หรือ Emulsion ทำหน้าที่กระตุ้นการระเบิด (Primer) ประมาณ ร้อยละ 6 ของน้ำหนัก AN-FO และมีเก็บไฟฟ้าแบบถ่วงเวลา (Electric Delay Detonator) เป็นตัวจุดระเบิดรูปแบบการระเบิดจะมีแถวรูเจาะแบบสลับฟันปลา (Staggered Pattern) ปริมาณวัตถุระเบิดที่ใช้ในการระเบิดแต่ละครั้งมีปริมาณไม่เกิน 134 กิโลกรัมต่อจังหวะถ่วง ทำการระเบิดวันละไม่เกิน 1 ครั้งทั้งนี้การระเบิดในบางครั้งอาจไม่สามารถทำตามการออกแบบการเจาะระเบิดที่กำหนดได้ เนื่องจากอุปสรรคตามหน้างานเหมือง ซึ่งจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนการออกแบบการเจาะระเบิดและปริมาณวัตถุระเบิดตามความเหมาะสมเพื่อให้ทำงานมีประสิทธิภาพและความปลอดภัยมากที่สุด

ในการใช้วัตถุระเบิดนั้นจะทำการระเบิดระหว่างเวลา 16.00-17.00 น. โดยกำหนดเวลาการระเบิดเป็นเวลาเดียวกันทุกวัน ซึ่งก่อนและหลังการระเบิดจะจัดให้มีสัญญาณที่สามารถเห็นและได้ยินชัดเจนในรัศมีอย่างน้อย 500 เมตร ทั้งนี้ในการเก็บรักษาวัตถุระเบิดจะมีการจัดสร้างอาคารไว้นอกเขตพื้นที่โครงการทำเหมือง โดยในการเก็บและใช้วัตถุระเบิดจะปฏิบัติตามเงื่อนไขของข้อกำหนดเกี่ยวกับวัตถุระเบิดที่ระบุไว้ในกฎกระทรวง

ฉบับที่ 9 (พ.ศ.2513)ออกตามความใน พรบ.แร่ พ.ศ.2510 ข้อ 4 หมวด 6 โดยเคร่งครัดทุกประการ โดยการออกแบบการเจาะระเบิด ความสูง Bench 10 เมตร เส้นผ่านศูนย์กลางของรูเจาะ 3.0 นิ้ว ความลึกรูเจาะ 10.75 เมตร ระยะ Burden 2.1 เมตร ระยะ Spacing 2.6 เมตร ระยะ Stemming 2.1 เมตร ระยะ Colum Charge 8.65 เมตร จำนวน Emulsion ต่อรู 1.89 กิโลกรัม/รูระเบิด จำนวน AN-FO ต่อรู 33.39 กิโลกรัม/รูระเบิด ปริมาณหินที่ระเบิดได้ต่อรู 55 ลบ.ม./รูระเบิด ระยะ Sub drill 0.75 เมตร Power Factor 0.60 กิโลกรัม/ลบ.ม. และปริมาณวัตถุระเบิดที่ใช้ในการระเบิด น้อยกว่า 134 กิโลกรัม/จังหวัด

กรณีที่มีขนาดโตเกินกว่าที่จะป้อนเข้ากระบวนการแตงแร่ นั้น จะไม่ใช้การระเบิดย่อยแต่จะใช้เครื่องกระแทก Hydraulic breaker กระแทกให้แตก แล้วดักลำเลียงเข้าโรงแตงแร่ต่อไป

การใช้และเก็บรักษาวัตถุระเบิดจะปฏิบัติตามข้อกำหนดเกี่ยวกับวัตถุระเบิด ตามกฎกระทรวงฉบับที่ 9 (พ.ศ.2513) ข้อ 4 หมวด 6 ออกตามความในพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.2510 อย่างเคร่งครัด เพื่อความปลอดภัยในการเก็บรักษาวัตถุระเบิด ออกแบบอาคารเก็บวัตถุระเบิดเป็น 3 อาคาร คืออาคารเก็บเก็บ และขนวนระเบิด อาคารเก็บดินระเบิด และอาคารเก็บปุ๋ย สถานที่เก็บวัตถุระเบิดนั้นมีการระบายอากาศที่ดี และมีระยะห่างของแต่ละอาคารไม่น้อยกว่า 40 เมตร

4.4 การขนส่งวัตถุระเบิด

การขนส่งวัตถุระเบิดจากอาคารเก็บวัตถุระเบิด ไปยังบริเวณที่ต้องทำการระเบิดในเขตพื้นที่ประทานบัตรนั้น จะขนส่งโดยรถบรรทุก 4 ล้อ โดยมีข้อปฏิบัติดังนี้

- 1) ไม่ขนย้ายวัตถุระเบิดไปพร้อมกับ วัตถุไวไฟ วัสดุที่ติดไฟได้ วัสดุที่บรรจุวันหรือแก๊สที่เป็นพิษ
- 2) ไม่ทำการขนย้ายเชื้อปะทุร่วมกับดินระเบิด
- 3) ไม่สูบบุหรี่ขณะทำการร่วมกันกับดินระเบิด
- 4) ไม่รับผู้ที่ไม่มีความรู้ที่เกี่ยวข้องโดยสารรถบรรทุกขณะทำการขนส่งวัตถุระเบิด
- 5) ไม่ขนย้ายวัตถุระเบิด ไปสูงกว่าความจำเป็นที่ต้องใช้ในแต่ละครั้งเป็นจำนวนมาก
- 6) วัตถุระเบิดที่เหลือใช้จากการระเบิด ในแต่ละวัน ต้องขนกลับอาคารเก็บวัตถุระเบิดทั้งหมด

4.5 เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการทำเหมือง

ใช้เครื่องจักรและอุปกรณ์ได้แก่ เครื่องเจาะระเบิดแบบตีนตะขาบ เส้นผ่านศูนย์กลางดอกเจาะ 3.0 นิ้ว จำนวน 2 ชุด เครื่องอัดลมขนาด 600 ลูกบาศก์ฟุต/นาที จำนวน 2 ชุด เครื่องเจาะ Jack hammer เส้นผ่านศูนย์กลางดอกเจาะ 1.25 นิ้ว จำนวน 1 ชุด เครื่องจุดระเบิด (Blasting machine) 1 เครื่อง รถดันตีนตะขาบ ขนาด 300 แรงม้า จำนวน 1 คัน รถดักล้อยาง ขนาด 220 แรงม้า จำนวน 1 คัน รถชุดไฮดรอลิก (แบคโฮ) ขนาด 220 และ 180 แรงม้า จำนวน 3 คัน รถชุดไฮดรอลิกติดหัวกระแทก จำนวน 1 ชุด รถบรรทุกเทท้ายสิบล้อ ขนาด 230 แรงม้า จำนวน 14 คัน และรถบรรทุกน้ำขนาด 12,000 ลิตร สำหรับรดน้ำบนพื้นถนนลดฝุ่นละออง จำนวน 1 คัน

4.6 การจัดการเปลือกดินเศษหิน และการใช้น้ำในการทำเหมือง

เปลือกดินและเศษหินมีปริมาณน้อยมาก เนื่องจากคุณภาพหินปูนในเขตประทานบัตรค่อนข้างดีมาก สามารถนำมาผลิตปูนขาวได้ทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเศษดินและเศษหินเหลือจากการทำเหมือง จึงไม่จำเป็นต้องสร้างสถานที่เก็บกองเปลือกดิน และการทำเหมืองโดยวิธีเหมืองหาบ ที่ไม่มีการใช้น้ำในการทำเหมือง การใช้น้ำเพียงเพื่อฉีดพรมป้องกันการฟุ้งกระจายของฝุ่นละอองในบริเวณหน้าเหมือง เส้นทางขนส่ง บริเวณพื้นที่โครงการและการใช้เพื่อการอุปโภคบริโภค แหล่งน้ำที่จะนำมาใช้เป็นน้ำจากการเจาะบ่อบาดาล และน้ำที่กักเก็บไว้ในบ่อเหมืองในการทำเหมืองลงไปจนเกิดเป็นบ่อเหมืองอาจมีน้ำฝนไหลลงไปกักขังยังขุมเหมือง จะใช้เครื่องสูบน้ำดังกล่าวไปใช้ประโยชน์เพื่อเป็นน้ำในการราดถนนเพื่อลดฝุ่นละอองตามถนนลำเลียงต่าง ๆ อีกทั้งการทำเหมืองไม่มีทางหลวงหรือทางสาธารณะใกล้เขตประทานบัตรที่ 25101/15413

4.7 การแต่งแร่

ไม่มีการแต่งแร่ในเขตพื้นที่ ประทานบัตรที่ 25101/15413 โดยมีแร่หินอุตสาหกรรม ชนิดหินปูนเพื่อทำปูนขาว ที่ได้จากการระเบิด จะใช้รถชุดแบ็คโฮตักใส่รถบรรทุกเทขายขนไปยังโรงแต่งแร่ เพื่อทำการย่อยและคัดขนาดแร่ในกระบวนการแต่งแร่ เพื่อจำหน่ายต่อไป ทั้งนี้ก่อนการขนแร่ออกนอกเขตประทานบัตรจะชำระค่าภาคหลวงแร่ให้เรียบร้อยทุกครั้ง

4.8 การรักษาความปลอดภัยในการทำเหมืองและส่งเสริมสวัสดิภาพคนงาน

- 1) จัดให้มีการปฐมพยาบาลขั้นต้น และมีรถสำหรับนำคนเจ็บส่งแพทย์ หรือโรงพยาบาลได้ตลอดเวลา
- 2) จัดให้มีน้ำดื่ม น้ำใช้ ที่พักอาศัย และส้วมที่ถูกสุขลักษณะแก่คนงานในเขตเหมืองแร่
- 3) มีอุปกรณ์ป้องกันภัยที่เหมาะสม สำหรับคนงานที่ปฏิบัติงาน ในบริเวณที่อาจมีอันตราย เช่น หมวกกันน็อก รองเท้านิรภัย ถุงมือ เครื่องป้องกันฝุ่น อุปกรณ์ป้องกันตา อุปกรณ์ป้องกันหู เป็นต้น
- 4) จัดให้มีการอบรมความปลอดภัยแก่คนงาน และผู้ควบคุมการดำเนินงานเป็นประจำ
- 5) จะปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับที่ 6 (พ.ศ.2513) และกฎกระทรวงฉบับที่ 50 (พ.ศ.2525) ว่าด้วยการให้ความคุ้มครองแก่คนงาน และความปลอดภัยแก่บุคคลภายนอกโดยเคร่งครัด

4.9 มาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมือง

- 1) จัดให้มีปัจจัยในการปฐมพยาบาลเพื่อช่วยเหลือคนงาน ได้ทันทั่วถึงที่ เมื่อประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยโดยไม่คิดมูลค่าและมีรถสำหรับขนคนเจ็บส่งแพทย์หรือโรงพยาบาล
- 2) จัดให้มีน้ำดื่ม น้ำใช้ ที่พักอาศัยและส้วมที่ถูกสุขลักษณะแก่คนงานในเขตเหมืองแร่
- 3) จัดให้มีอุปกรณ์ป้องกันภัยส่วนบุคคลที่เหมาะสมสำหรับคนงานในการปฏิบัติงาน เช่น หมวกกันน็อก ถุงมือ หน้ากากป้องกันฝุ่น เครื่องป้องกันตา เครื่องป้องกันหู เป็นต้น สำหรับบริเวณที่อาจจะมีอันตรายจากการปฏิบัติงาน
- 4) จัดให้มีการปิดกั้นหรือป้องกันอันตรายจากบริเวณที่มีเครื่องจักรเคลื่อนไหว เช่น บริเวณที่มีสายพาน ฟันเฟือง หรือบริเวณที่มีรถชุดทำงาน เป็นต้น

5) จัดให้มีผู้ควบคุมการดำเนินงานเป็นประจำเพื่อความปลอดภัยและป้องกันอุบัติเหตุ สำหรับการทำให้เหมืองและมีบันทึกผลการตรวจไว้เป็นหลักฐานเพื่อแสดงแก่พนักงานเจ้าหน้าที่

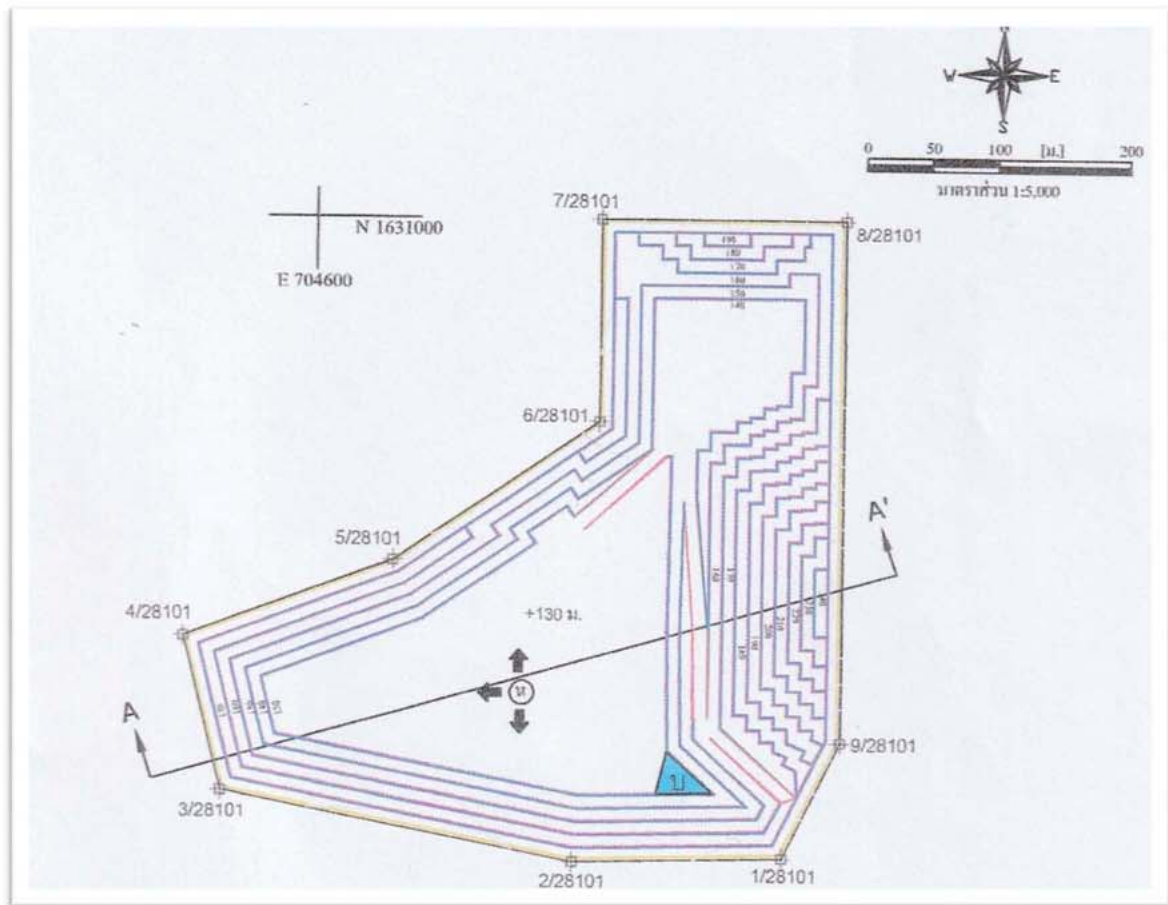
6) จะปฏิบัติตามกฎกระทรวงฉบับที่ 9(พ.ศ.2513)และกฎกระทรวงฉบับที่ 50 (พ.ศ.2525)ออกตามความในมาตรา 17 แห่งพ.ร.บ.แร่ พ.ศ.2510 ว่าด้วยการให้ความคุ้มครองแก่คนงานและความปลอดภัยแก่บุคคลภายนอกอย่างเคร่งครัด

4.10 การฟื้นฟูพื้นที่ที่ทำเหมืองแล้ว

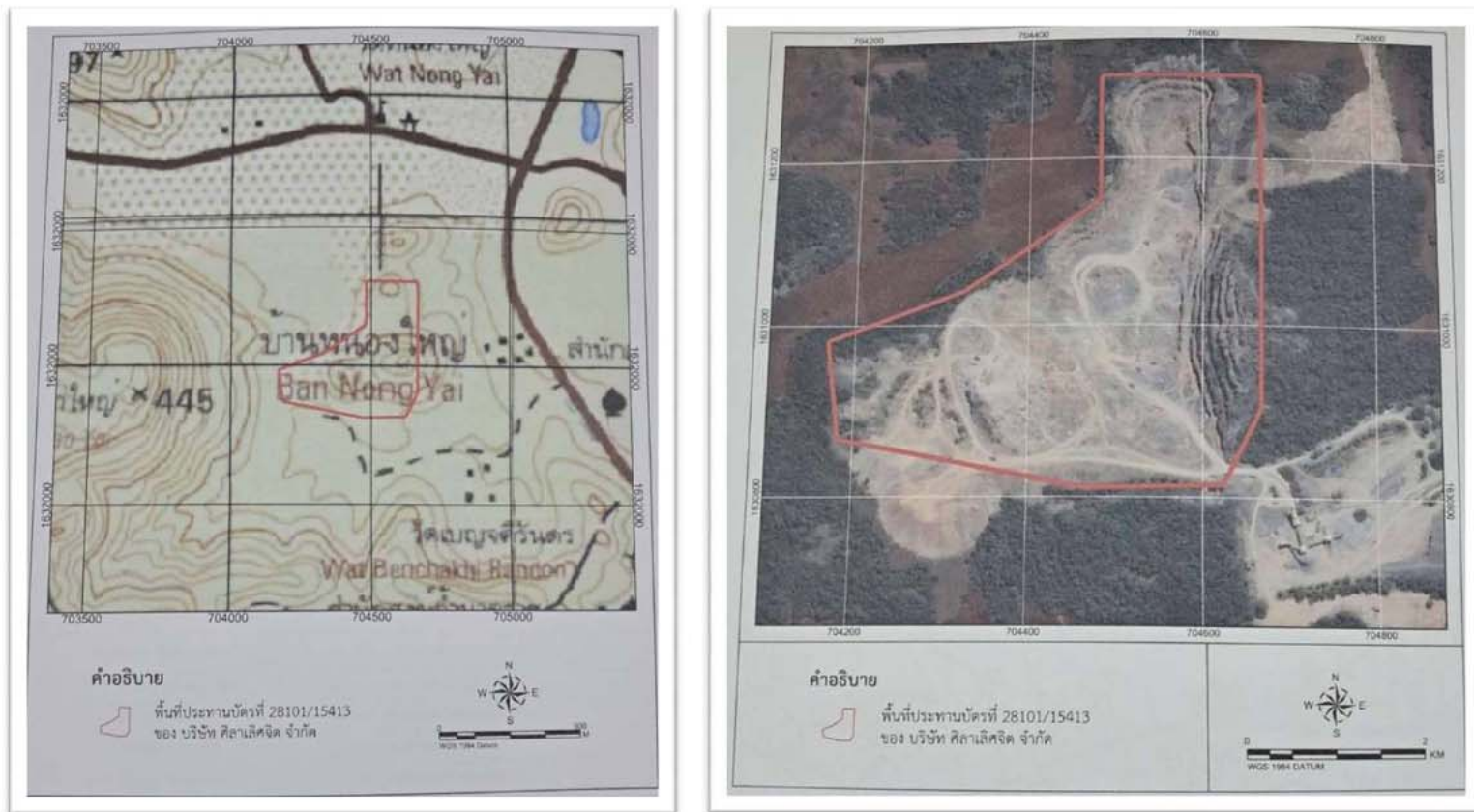
การปรับสภาพและฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองแล้ว จะปรับสภาพหน้าเหมืองในส่วนที่ไม่มีควมจำเป็นในการทำเหมืองให้มีลักษณะเป็นชั้นบันได มีความปลอดภัย ปลูกต้นไม้หรือพืชคลุมดิน และเนื่องจากมีเปลือกหินเศษหินปริมาณเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนใหญ่จะนำไปปรับสภาพถนนภายในเขตเหมืองแร่ ให้มีสภาพที่ดีสามารถใช้การได้ตลอดเวลา จึงไม่มีการถมกลับบริเวณที่เปิดการทำเหมืองแล้ว และบริเวณที่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ในการทำเหมืองจะทำการปลูกไม้ยืนต้นโตเร็ว เสริมตามความเหมาะสมของพื้นที่ โดยจะให้เกิดความสมดุลธรรมชาติให้มากที่สุด

4.11 ข้อสัญญาว่าด้วยการทำเหมือง

ในการทำเหมืองและแร่ ขอรับรองว่า จะไม่ทำให้เกิดความเสียหายใด ๆ แก่ราษฎรและสาธารณะสมบัติ หากเกิดความเดือดร้อนเสียหาย ยินยอมรับผิดชอบและชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทุกกรณี และจะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติแร่ กฎกระทรวง ซึ่งออกตามพระราชบัญญัติแร่ ระเบียบข้อบังคับและคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่โดยเคร่งครัดทุกประการ หากฝ่าฝืน ไม่ปฏิบัติตามยินยอมให้ทางราชการพิจารณาลงโทษตามความผิดตลอดจนเพิกถอนประทานบัตร โดยไม่ได้แย้งคัดค้านหรือเรียกร้องความเสียหายใดๆ ทั้งสิ้น

ภาพที่ 3 แผนที่ลักษณะธรณีวิทยาแหล่งแร่ประทานบัตรที่ 28101/15413
แสดงสิ้นสุดการทำเหมืองปีที่ 25 (ปี 2567-2568)

ภาพที่ 4 แผนที่แสดงจุดที่ตั้งเหมืองหินปูนเพื่อทำปูนขาวประทานบัตรที่ 28101/15413 ของบริษัท ศิลาเลิศจิต จำกัด